

Amanda Miller, Ballett Freiburg - *Pretty Ugly*

Freiburg. Amanda Miller stelt zich voor aan Freiburg, Freiburg stelt zich voor aan Amanda Miller. Zoals bij de Venetiaanse patriciërs in het Quattrocento de verloofde aan de familie voorgesteld werd middels een ballet – ‘à Venise! dans les familles patriciennes, la présentation de la fiancée à sa future famille se faisait sous forme d’un ballet muet’ (Paul Bourcier, *Histoire de la danse en Occident*) –, zo is de nieuwe choreografie *Four for Nothing* het gelegenhedstuk dat de blijde intrede en de verbintenis die eraan ten grondslag ligt, bezegelt.

Tegelijkertijd dwingt deze avond Amanda Miller tot de constructie van een gekristalliseerd artistiek ik, tot een kernachtig zelfportret. Welke choreografieën, welke niet? Zij moet tonen wie zij is, in de samenvattende staties van een autobiografisch verhaal. Voor het eerst moet zij zichzelf fixeren tot de essentiële Amanda Miller.

En welk verhaal heeft ze besloten te vertellen? Een begin – hèt begin, het heet immers *Pretty Ugly* –, een duet, iets nieuws. Het verhaal begint met de losse contacten, de vrijblijvendheid, de energie, het stadsleven en het uitpakken van *Pretty Ugly* (1988). Van yuppies naar woestenij in *Meidosems* (1995), een duet van lethargische breekbaarheid waar elk contact schijn is. Het nieuwe *Four for Nothing* brengt de synthese en ensceneert de dansers als een collectief in een pastoraal decor. Solo’s en groepsbewegingen worden opgelost in de vreugdevolle stuwung en de harmoniën van Bach’s *Brandenburger Concerto’s*.

Amanda Miller toont Freiburg (en ons) een tocht en een thuiskomst. *Four for Nothing* suggereert een identificatie met J.S. Bach, provinciaal kunstenaar in dienst van keurvorsten en kerkgemeenten, Duits kunstenaar bij uitstek – het provincialisme is trouwens volgens Hans Magnus Enzensberger het wezenskenmerk van de Duitser. ‘Het liefst zouden ze hun provinciale koningen en vorsten terughebben. De staatkundige versnippering is het ware vaderland van alle Duitsers.’ (H.M. Enzensberger, *Ach Europa*). Maar is ze thuis? Wil ze volledig samenvallen met het beeld dat ze toont, met de pastorale orde? *Four for Nothing* lijkt dit te beamen. Of kijken we te veel met de ogen van een Freiburgs publiek en is er in *Four for Nothing* meer aan de hand dan crowd-pleaser annex happy end van een kunstenaarsverhaal?

Wie over Amanda Miller schrijft, moet Forsythe ter sprake brengen; zij is zijn leerlinge en maakte haar eerste choreografiën onder zijn hoede. Ogenschijnlijk hebben ze veel gemeen – zoveel zelfs dat Amanda Miller nogal eens voor epigoon wordt versleten. Raakpunten zijn er: ook bij Amanda Miller vind je de